

המביא פרק רביעי ביצה

לג.

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פיד מהל
יוטע און ער טוועט
"א"ס מיי תקא סעף א וסר
טעו סעף ו:
מזר ב מיי שס פ"ג אל"ס
טוועט ער מיי תקא
ס"ג דה"ס:
מזר ג מיי פ"ד שס הלכה
יא ואל האלצן ער
טוועט "א"ס מיי תקא סעף
ג:
מזר ד מיי פ"ה שס הלכה
יד תקא שס טוועט
"א"ס מיי תקא סעף ג:
מזר ה מיי פ"ו שס הלכה
א' תקא שס טוועט
"א"ס מיי תקא סעף א:
מזר ו מיי שס פ"ז הלכה
יא טוועט "א"ס מיי
תקא סעף א:

מוסף תוספות

א. ובין גמור חילק
אמר אפי' בלא עשית
פסות בלא קדור לא
דמי לאלה לולי האי לא
היה אמר לאסור כל עשית
פסות. מוק' טה"ש
ש: וזו ק"ש אומרים.
ויער ידע דה"ל דורב
לומר שיכלול בנמור
לכלי הבלבחה ואמרין
הבלבחה טריבא אמרין
ויבשחא שרי ולישנא
גמרא הוא דלא חלי לא
בזא מחנא אמרזאי ונימא
ליתא, כבי האי לא
אשכחן בשום דוכתא.
ושכי' אמר לרש"י קשה
דבש אשי קיבע הלכא.
רביס אמר ק"ל האי.
לא"ש סימן ג'. ופי'
מנרס' איז נעול ע"ש על
(מסנ').

רבינו חננאל

וכן אם מבקש לצלות
 ביצים בענין הזה הוא
 עושה, ארוז העלינה
 ונותן אחרת תחתיה. וכן
 [פיראן] ארוז את הקרשים
 ומזין את הרגלים. אך
 טומאין הקדרה שלא הפול
 בבקעתו. וכן אין טומאין
 לבקעתו, שלא נתנו
 עצים אלא להסקה, וה
 שמעון מריר. ואסאך ר'
 שמעון אינו מריר אלא
 כגון זה, אבל להתנהיג
 במהם בירט במקל אוסר,
 בזה שם שגראה בחולץ
 לדרך חרוקה. פירוש
 חירוא ממני קציצין.
 חוה לטול מהן עץ
 כמין שפוד לצלות בו
 צלי. ואסאךנו וליחכא
 יביאשו שני טריבא אוסר.
 דרש רבא אל חכנס
 אשה לבין העצים לטול
 מהן עץ להניח אור,
 שנמצא עושה כליו.
 ואוד שפוד בירט אוסר
 להסיק בו ביום, שמסיקין
 כלים ואין מסיקין
 כבשרי כלים. לימורא
 דרבא ר"י כמירא ליה
 באיסור שבר כלים, והא
 רבא אמר לשמיעה שני
 לי רב אווזא ושדי
 עינה לשונא דלא ר' יודיה
 אומר אם לא היתה
 במה מעיש אסורא לפי
 שאלה מן המזון. ודיוקא
 התם מי מוכן אור
 דיוקא מסדריה מאמולא
 חוה בדעתה למשידה
 לשונא. [מתני']
 אילינוזי אומיז נוטל אור
 א' מלפניו מכלב מולד,

כגון מטה שלנו שאין לה מחילות אלא שיש לה מחילות אך מימה
לדמר בשבת (דף קלט:) ה"א פרונוקא ט' (אפגלג) דכוכב א' אסירא והתם
המחילות היו עשויות כבר וי"ל דשמי התם הואיל ורמז הכוכב
יותר מדאי נעשה כהלא» פ"ש"י דרז יהודה דהכא ס"ל כרזי יהודה
לדוסר מוקפ"ה ודבר שאין מתכוין
אבל אף כ"ס כר"ס ודבר שאין
מתכוין מותר ודיוקו הוא לומר דכל
הני מילתא דלא כר"ס אלא נראה
לומר דאפילו ר"ס מודה דהויא הכא
אסור דהא דא"ר שמעון דבר שאין
מתכוין מותר היינו כגון שגושה
דבר שאין מתכוין לעשותו אבל הכא
מתכוין לעשות מה שהוא עושה:
והלכתא בישתא שרי רמיבא
אסור. פ"ש"י

דהלכתא חקבא אליבא דמאן דאית
 ליה מוקצה ולא נתנו עדים אלא
 להסקה אכל אנו דקי"ל כר"ש שרי
 אפי' חזר רטיבא ודוחק הוא לומר
 דר"ש פליג אמאי דפסקי' הש"ס ו"ל
 דאפילו לר"ש דהי דאית ליה שנתנו
 עדים שלא להסקה היינו צדדי' הראוי'
 להסקה אכל רטיבא אין ראויין להסקה:
דר"ש רבא וכו'. פירש רש"י
 דכר' יהודה ס' ל וע"כ לא
 תכנס לניטול אוד דלא נתנו עדים
 אלא להסקה * ודוחק הוא לומר
 דהש"ס קיימא דלא כהלכתא אלא
 ודאי דאפילו ר' שמעון מודה דאסור
 משום דהוי תכנוני מלא:
ושד"י מעיה אשונרא, פירש"י
 דלכרי יהודה הוה אסור
 לנטלטלן ליתן לחתול דמאחמול מוכן
 לאדם הוה ולא לכלבים וא"ר יהודה
 דאס' ללא היתה צנלה מעיו"ט אסור
 ליתן לכלבים וגם אינו ראוי ליתן
 לאדם לפי שאין דרך צני' אלא לנאכל
 צני' מעים ציו"ט דצנאן הכי י"ש להם
 הרבה לנאכל וא"ת וכי משום שאינו
 אוכל מהן הוו מוקצין א"כ היכי
 מטלטלין בשר חי דחויא לכוס במסכת
 שבת (דף קטז). הא אינו אוכל מהן
 משום שיש לו הרבה לנאכל וי"ל
 דמייירי שצדק סקריהו ולא הוי חזי
 לאדם ולר' יהודה הוי אסור ומשני

כיון דמסריהו כלומר כיון דודאי מסריהו דעמידין להסריהו דעמו לכלבס:
רבי אביעזר אומר נומל אדם קיסם משפניו. פירש"י לאו
דוקא משפניו דה"ה משל אחיו נמי דקמי כל מה שצחצר
מוכן הוא אלל נקט משפניו משום דבגן דפליגי אח"כ דשרי
דוקא להדליק אבל לחאן צו שני לא ותימה דהא משמע בצפרק
המוציא (שבת דף פא: וס) דדוקא קמי דבעי התם אבנים של בית
הכסא מהו להעלותו אחריו לגג וקא פשיט ליה דשריא ופריך
מיתבי ר"א אומר נוטל אדם קיסם משפניו דדוקא משפניו אלל
בבל הוציח לא ואת אמרת דיכול להעלות לגג וכו' דהאי דודאי
דוקא קאמר כדמשמע התם ואף על גב דקאמר כל מה שצחצר
מוכן הוא היינו דוקא גבי אכילה משום דאדם קוצב לו מקום
לאכילתו והיה לו להכין אבל גבי אש לא שייך דפעמים שאינו
עושה מדורה ביו"ט וכן מחלק התם צין אבנים לקיסם:
וחבמים אומרים מנגב משפניו ומדליק. פירש"י דנתתי
פליגי דאפילו להדליק דוקא משפניו ולחאן
שני אפילו משפניו לא דעים לא נתנו אלל נחלקה וקשה
לפירושו דחכמים סבירי להו ללא להכחא דפליגי בצלוקא דרבי
שמעון ורבי יהודה לכן יזיל דעומא דרבנן דלכך אקור לחאן
שני גזירה משום שמא יקטום וכן מסי' נמי בגמרא:

פטור

מה כשהשמש חם מאד והזכוכית מוֹלֵיאה שלהבת ומציאין נעוֹת
מגאוֹני לומדי־רא"ה: **מן העפר**. קרקע קשה כשחופרים אותה
טיבֵלוֹשׁ: **אין מלנין**. באור. ובגמרא מפרש טעמא: **גב'**
אוכלי
קיים לחצות בו שיניו ומגבב המ חצרו ומדליק. וזו

וְכֵן צִיעָהָ: צִיִּים גָּסוֹת הַנְּחֹמֹת ע"פ כְּלִי חֲלוֹל כְּעֵין טַרְפִּי"ד
אוֹ עַל הַאֶסְכָּלָא אֵין מוֹשִׁיבִין אֶת הַכְּלִי תַּחְלָה וְאַחֲכ"כ יִסְדֵּר עֲלָיו
אֲלֵא יֵאָחֲזוּ צִירוֹ וְיוֹשִׁיב הַצִּיָּה עֲלָיו וְאַחֲכ"כ יוֹשִׁיב הַכְּלִי עַל הַגַּחְלִים
שֶׁלֹא יַעֲשֹׂנוּ כַּקֹּדֶר בְּנִין: **וְכֵן קֹדֶרָה:** שְׂמוֹשִׁיבִין עַל צ' חֲצִיּוֹת לֹא
יִקְיָפֶה תַּחְלָה וְאַחֲכ"כ יוֹשִׁיב הַקֹּדֶרָה
עֲלֵיהֶם אֲלֵא הָעֲלִינָה יִתְּלֵה צֹאנִיר
וְיֵאָחֲזֶנָּה צִירוֹ וְיִסְדֵּר הַחֲצִיּוֹת תַּחְמִינָה
סָבִיב: **וְכֵן פּוּרִיא:** מִטּוֹת הַשָּׂרִיס
שְׂפוּרְקִין אוֹתָם וּמַחֲזִירִין לֹא יִזְקֹף
הַכִּרְעִים תַּחְלָה לְתֵת הָאֲרוּכּוֹת כְּכִרְעִים
וְאַחֲכ"כ יִפְרוֹם הָעוֹר לְמַעַע שְׂסוּכִין
עֲלָיו אֲלֵא פּוֹרֵם הָעוֹר תַּחְלָה וְיֵאָחֲזֻהוּ
בְּנֵי אֹדֶם צִידִיָּה וְאַחֲכ"כ יִצִּירוּ
הָאֲרוּכּוֹת וְיִקְשְׁרוּ הַלְּעוֹטוֹת שֶׁל עוֹר
בֵּין וְאַחֲכ"כ יִקְשְׁרוּ הַכִּרְעִים וְיִמְנוּ
הָאֲרוּכּוֹת לְתוֹכָן: **וְכֵן חֲצִיפָא:**
חֲצִיּוֹת שֶׁמִּסְדְּרִים צֹאנֹר וּמוֹשִׁיבִין
אֹתָם עַל גְּבִי שָׂמִים: **בְּדִלָּם ס"ד:**
וְיֵמִי זֶה הַסּוּמֶךְ קֹדֶרָה בְּדִלָּתָהּ וְהֵלֵא
שֶׁצֶהר: **אֵימָא** וְכ' **דִּלְנָה:** אֵין סוּמְכִין
אוֹתָם בְּצִקְעָתָהּ: **וְכֵן מַסִּיר:** דְּלִית
לָהּ מוֹתָהָ: **בִּהָא אִפִּי"ר** מוֹתָהָ:
לָהּ מוֹתָהָ: **בִּהָא אִפִּי"ר** מוֹתָהָ:

גליון הש"ס

מתני' ולא מן הרעפים.
גמ' ור"ש לימא ועין
מתו"ע: תוס' ד"ה דרש
ב' ודוחק הוא לומר. עין
מהרש"ל ועין תשובה
מהרשד"ס ס"א סי' י"ד:

לעזי רענ"י

טריפיי"ד [טריפיי"ד].
 חצובה (בעלת שלוש
 גלגלים). פורגו"ן
 פורגו"ן]. שפוד לחתיית
 חלים. בורגיי"ד
 פורגיי"ד]. לחצוץ את
 שניו. לומברדיא"ה
 לומברדיא"ה]. לומברדיה
 איזור בצפון איטליה.
 טיבלו"ש [טיוליש"].
 זעפים.

מוסר רש"י

ס"ל בין צמוקאס בין צדצר שאינו מתכוין וכי יהודה צמכשירי אוכל נפש וכולהו שרו בין חורא בין סמיכת קדרות והקפת חציות ומדורותא וקדרה וכל המאוראס שאסרו את אלו למעלה תלמידי דרב הוו ורב סבר לה כרבי יהודה צמוקאס ואנן קיימא לן כרבי שמעון: **ורש רבא כו' דכרבי יהודה ס"ל: לירי. דיר עזיס: אוד.** עץ לעשות אחד לתנור פורגין צלע"ו וטעמא משום דלא נתנו אלא להסיק אפי"כ נעשה כלי מצעוד יוס: ואוד שנשבר. ציו"ט: ושדי מעיה לשוורא. השך בני מעיס לחתול ולרי יהודה אסור לטלטלו ולתמו לחתול דמאתמול מוכן לאדם היה ולא לכלבים דקאמר אס לא היתה נצילה מע"ש אסורה: **כיון דמסרחי.** אס יניחם לצורך מחור היסם לא היה צריך להם מאתמול דעמיה עליויהו להשליכם לחתול: **מרתנ' נוטל ארץ קיסם משלפניו.** ממה שלפניו צביט: לחוץ בו שיניו. ליטול בשר החוץ בין שני צורגין צלע"ו. ומשלפניו לאו דוקא דלר"א אף מן החצר נמי דקאמר כל מה שחצר מוכן הוא ורישא לא אחא לאשמעינן אלא היתר טלטול עזיס אף שלא להסקה דלפלוג רבנן בה דלוקמן צברייתא בגמרא והוא נדקט משלפניו משום רבנן דפליגי דאפילו משלפניו להדליק אין לחוץ לא: **מגבז.** קסמין דקין וקשין מן החצר ומדליק בהן: **וחר"א מגבז משלפניו ומדליק.** אבל מן החצר לא הואיל ודקין הן וטורח לקוששן מאתמול לא להכי קיימי ודקאמרת נוטל קיסם לחוץ שני (ו מאתמול) אן אית לן דף משלפניו לא טיול אלא להדליק לל' נתנו ולאילו להסקה וצמכרמי פליגי: ואין מוסיאין אף האור.

משום דמוליד: מן המים. ונתנים מים בכלי זכוכית לבנה ונתנו ומגיעים בזכוכית והיא בוערת כך שמעתי (ב) צפיון יולר שיקד א מולידה אור כעין גרגישהא שלנו ממקום מחפורת שלה: רעפ